

הלבות נשיאת בפים סימן קכח

ביאורים ומוספים

ביניהם ועליה כל יום כהן אחר שלא נתמלא זקנו, כדי שלא יעלה בקביעות כהן אחד שלא נתמלא זקנו [וראה מה שבתנו לעיל (ס"ג נג ס"ק בג) לעניין שליח ציבור בישיבה קתנה].

ואם ברוב הפעמים עולמים לדוכן גם בחנים שנתמלא זקנו, כתוב בשות' מנהת יצחק (שם) שיכול וזה שלא נתמלא זקנו לישא כפיו בודאי אנסקי בתקופת ספר שיח הלכה שמשתבר שם כהן דש בעירו, מותר לו לעלות לדוכן, ובפרט אם אין שם כהן אלא הוא.

גם באותם הימים שהכהנים שנתמלא זקנו אינם שם, ונחשב בוגר אקראי, כי אוטם הימים שעולה עמו אינם עולים בחשבון, ומילא הימים שմברך בלבד, אינם אלא אקראי.

ואף אם מחולו הציבור על כבודם, כתוב המשנ"ב לעיל (ס"ג שם) לעניין מינוי שליח ציבור שאין מוחלתם מועילה.

[משנ"ב ס"ק קכח]
דריכם דמים מלאו⁽¹³³⁾.

(133) ומקרה זה, כתוב הפרישה (אות מו) שעוסק רק בהורג نفس מישראל, ובפמ"ג כתוב בשם ספר צירה לדרכ' (שמות כד יא) שאף ההורג עכומים אינו נושא כפיו.

ואם הרג מאותם שמוריידין ולא מעלה [בגון מוסר או מומר, כמובואר בגמ' (עבודה זרה כו, ב)], צידר הפמ"ג (אי"א ס"ק נא) שנוסחא כפיו.

cohן שעבר על איסור הלבנת פנים, הדומה לאיסור רציחה, כתוב בשות' שבת הלווי (ח"ח סי' קעב) שמותר לו לישא את כפיו, מושם שאין זו רציחה בידיים, ואין כאן ידיים מלאות בדים.

[משנ"ב ס"ק קכח]
לא מפטל לנשיאת-בפים בשבייל זה⁽¹³⁴⁾.

(134) ולענין כהן שנלקח לצבע בתע מלוחמה והרג נפשות במלחמה, כתוב בשות' אגרות משה (יוז"ד ח"ב סי' קנה) שכשר לישא את כפיו, שהרי מי שנגסחו להרוג יוכל לישא כפיו, כל שכן והוא שלא עבר על שום איוסה, אלא אדרבה היה מוחיב ללכת לצבע בדין המלחמות.

[ביה"ל ד"ה אפל בשוגג]
שפא קרות בלבלו⁽¹³⁵⁾.

(135) ראמ' היה המת לפני כן חולה אנוש, כתוב בשות' שבת הלווי (ח"א סי' מג) שהוא עד נוספת להקל, שמא גברא קטילא קטיל.

[משנ"ב ס"ק קלט]
תדרא, ואפנן לשם מצעה⁽¹³⁶⁾.

(136) וכן אב שהכה את בנו והרגו, או הרב שהכה את תלמידיו והרגו, וכן שליח בית דין שהכה את הנזון למלוקות והרגו, כתוב האפיקי מגנינים (ביאורים ס"ק לב) שאינם נפסלים מנשיאות בפים, כיון שכיוונו למוצה, וכמובואר בגמ' (מכות ח, א) שאינם גולים לעורי מקלט.

[משנ"ב ס"ק קכח]

מכל מקום מחר לשא כפיו⁽¹²⁷⁾.

(127) ובמנינו שכולם יודעים שישנם אנשים, וכל עדה יש לשון והברה שונה, כתוב הגרש"ז אויריך (תשובה להגרשי בודאי אנסקי בתקופת ספר שיח הלכה) שמשתבר שם כהן דש בעירו, מותר לו לעלות לדוכן, ובפרט אם אין שם כהן אלא הוא. ובמקום שהכהנים מברכים בהרבה אשכחות והש"ץ מקראי בהרבה ספרדיות, דעת האור ליצין (שם) שאין מעכ卜 אופן ההקראה איינו מעכ卜. ודעת הגרש"ז אויריך (הליכות שלמה תפלת פי"ז דבר הלכה זאת כד) שלכת היללה רואי לש"ץ להקריא בהרת הכהן, שכן הש"ץ אומרו בעבר הכהן המברך, אך בדיעד אין להקפיד על קר.

[שנה"צ ס"ק צג]

הפרקינגדים וסגר"ז מפקפקין על זה, עין שם⁽¹²⁸⁾.

(128) וטעם, שפסול זה אינו מוחמת היסח הדעת, אלא מהמת שנייה משמעה הברכה, ועל כן רק במקרים מסוימים כולם קוראים בשינוי מותרים לעולות, שאצלם קר היא ממשמעת הברכה.

[משנ"ב ס"ק קכא]

רכען שפקק קרמ"א לעיל בסימן נה בטעיף ה בתז"⁽¹²⁹⁾.

(129) וכפי שביאר המשנ"ב שם (ס"ק לא), שבידנים דרבנן, סומכים על חזקה שרוב אנשים שהגינו לכלל שנים, הביאו שתי שערות.

[משנ"ב ס"ק קכח]

ומטעם זה רשיי לברך גם-כן⁽¹³⁰⁾.

(130) וכשעליה כהן קטן עם כהן גדול, כתוב לעיל (ס"ק לח) שנחלה הפוסקים אם יקרא הש"ץ 'בהנים' [וראה מה שבתנו שם].

[משנ"ב שם]

כפי אם בשיודע לשא פפייר במנגני הפקנים⁽¹³¹⁾.

(131) משמע שאין די במה שיודיע לישא כפיו, אלא צריך שידע לעשותו במנהג הכהנים, דהיינו חילוק האcubeות וכדו. ומטעון כעין זה בשוש"ע לעיל (ס"י ז סי' ג), שודוקן קטן שיודיע לעטוף שת עיציות לפניו ושותים לאחריו, וודע לאחוח העיצית בידו בשעת קריאת שמע, אבוי צריך ליקח לו עיצית, אף שדין זה אינו אלא מנהג.

[משנ"ב ס"ק קלט]

מטעם קבוע האבורה⁽¹³²⁾.

(132) ואם רוב הציבור הם נערים שלא נתמלא זקנו [בגון בישיבות], כתוב בשות' אור ליצין (ח"ב פ"ח תשובה ז) שכיוון שהציבור הוא ביגל זה, אין בכר חיסרון של בכוד הציבור ונושאים כפיהם. ובשות' מנהת יצחק (ח"ו סי' טו) כתוב, שהבחורים יקבעו תורה



יום ד' י"ד איר תשע"ז

הלבות נשיאות כפיהם סימן קבץ

האותיות, כגון שואמר (קכ) לאלפיין (ט) עיגיון ולבניין וביצא בזה, לא ישא את כפיו: לד חקטן (קכ) שלא הbia שמי (ט) שערות (קכ) אינו נושא את כפיו בכני עצמו כלל, *אבל עם כהנים שהם גודלים נושא, (קכ) למלמד (ט) ולחתמה. וכי שבביה שמי את כפיו אפלו בפנוי עצמו. (קד) *ומיה, דוקא (קכ) באקראי בעלהא *רלא (ט) בקביעות, עד שישת מלא ז肯ו, שאו יכול לשא כפיו אפלו ייחידי בקביע. וכל שהגיע לשנים שרואו להשת מלא ז肯ו, אפ-על-פי שלא נתמלא גריין בה נתמלא ז肯ו (קכו) (ועין לעיל סימן גג סעיף ח): לה י'כהן (קד) שהרג את הנפש (קכ) *אפלו בשוגג לא ישא את (ט) כפיו (קכט) *אפלו עשה קשיכה. הגה (קל) ומש אופריםadam עשה תשובה נושא כפיו. ויש להקל על בעלי (ט) (ט) תשכח, שלא לנעל דלת בפניהם. (קלא) וחייב נהוג (טור ורש) והרבה פוסקים, אנgor ובci: לו (קלב) למיל (ט) מינוק וממת, נושא את כפיו. ואם העם (קלב) מרגניטים

שער תשובה

בר' ח: (נ) עיינְיָן. והה טר' שקוֹרָא לִמְדֵיַן הַחֵיָן. ואם כל בני עירו קורין בעכ'ם, ועם ג'ב' שדרבי הארץ שם אשטטטה להשְׁלָתָן, עין שם. וזאת בא-רַעַז-בָּקָר
כה, ונשאין את פפיקם, כנה'ג בשם הרוב' זומער'ט. וכותב פר' ח: גווע דהכל מוש' בפ' נאנו' דה: [ס] תשובה. עבה'ט. עין שיט'ה ייב' מיט' סיג'ן יכון' שעסא נבריה
כח, קנא-דקאמירין לא ישא את פפיו, מספקרא לי אס עלה לא נור': (ס) אלפין. ואעג' שלא מצעינו עיינְיָן ברכפת'ה-כְּהָנִים, מ'ם שקוֹרָא עגִינְיָן אלפֶרֶן, ווק'ל': (ו) שערות.
דצ'ין זאַלְפַּר' שיען אצלו, עכ'ל מא' בשם רשי'ל, ולא הבנטוי, דע'ו אַתְּ שְׁפֵרָה לְמַיִּשְׁקֹרָא עגִינְיָן אַכְלָה לְאַלְמִי שקוֹרָא עגִינְיָן אלפֶרֶן, ווק'ל': (ו) שערות.
משמע אַפְלוּ הוּא בָּן יְגַע אַסּוֹר, ויל'כוֹן זַרְעָךְ? דַּקְדַּק בְּדָרְךָ שְׁאָלָה לִידְךָ בְּרָכָה לְבָשָׁלה, מ'א': (ו) ולוחת-הנָּעָם. ורשאי לאַרְכַּע קְמַשׂ סִיקָּן רְטוֹן: (ו) בְּקָבְיעָות.
ו-וְאַידְעָנָא שאַיִן בְּכָא אַלְאָ ברְגָל וְשָׁאָיָן כְּבָיו בְּכָל וְכָל לְאַחֲרוֹן נְפָשָׁה בְּבָנָי, דְּלָא מְקַרְיָה קְבִיעָת אַלְאָ קְשַׁבָּכְ 'בְּכָל יוֹם, ט'ז' מ'א. נְסָס לְאַיְשָׁא בְּפִי לוֹדְבָּה אַפְלוּ דְשָׁבָעָרוּ, וְאַסְלָה שְׁלָא אַתְּ פְּפִי, פר' ח: ע'ש: (ט) פְּפִי. אַכְלָה אָמָן אַגְּשָׁהָה לְקָרְבָּן יְשָׁא אַתְּ פְּפִי, וְלָנְגַח פְּרָמָא: (ס) תשובה. פר' ח' פְּסָק דְּזָקָא
בְּמַמְרָר שְׁבָעִיר שָׁחָה', אַכְלָה בְּכָנָן שְׁהָרָג את הַגְּנָשָׁה עַשְׂה תְּשֻׁבָּה לְאַיְשָׁא אַתְּ פְּפִי, דְּזָקָא קְטָנוֹרָה עַשְׂה תְּשֻׁבָּה, ע'ש: (ק) מִינָּק. דְּאַפְּנָן לְשָׁם מַצּוֹּה, וְעוֹד,

פאר היטב

פר'ח: (מ) עזיזין. והה' כי ש' קשורה ל'תמיין' סק'ין. ואם כל ב' בני יערו קורא
 ב'ה, נושאן את פ'ב'ה, כנ'ה'ג' ב'שם קרב'ג' ו'ופ'ר'ט'. וב'מ'ב' פ'ר'ח: וזה ד'ב'ל
 ב'ה' ד'ק'אמ'ר'ין לא ישא'ת פ'ב', מ'ס'פ'ר'א' ל' א'ם ע'לה לא' ג'וד': (ס) אל'פ'ין. וא'
 ד'ע'ז'ן וא'ל'ר' פ'ש'ין א'ל'ו', ע'כ'ל מ'א' ב'שם ר'ש'ל. ול'א' ה'ב'ת', הד'ו' א'ם' ש'יר' ל'
 מ'ש'ע'מ' א'פ'ל'ו' הו'א' ב'ן' ג'ג' א'ס'ו', ו'ל'א' צ'ר'ק' ב'ר'כ'ר' ש'ל'א' ב'בו' ל'י'ג' ב'ג'ר'
 ו'א'ק'יד'א' ש'א'ן' ג'ב' א'ל'א' ב'ג'ג'ל' ו'ש'א' ל'ש'א' כ'פ'יו' ב'כ'ל' ו'ל'א' ל'א'ק'וו' נ'פ'ש'ה' ב'כ'ג'נ'.'
 ד'ש' ב'ע'רו', ואם י'ש' ל'ז'ק'ן' מ'פ'ר' לש'א' א'ת' פ'ב'ו', פ'ר'ח, ע'ש': (ט) פ'ב'ו'. אבל
 ב'מו'נ'ר' ש'ב'ס'ע'ר' ש'א'ה'ג', א'ל' ב'ב'ה'ן' ש'ה'ג' א'ת' נ'ג'פ'ש' א'פ'ל' ש'ה' ק'ש'ו'ה' ל'א'ש'י'
 מ'ש'נ'ה' ב'ר'ו'ה'

[ר'מ'ב'ג': (ק) ל'א'ל'פ'ין' ע'ג'ינ'ן. ו'ה'ו'א' ה'ד'ין' (ט) מ'י' ש'קו'ר'א
 ל'ח'ת'י'ז' ה'ה'י'ז' (ט) או' ש'קו'ר'א' ל'ש'ב'ל'ת' ס'כ'ל'ת'. (ט) ו'ה'ו' א'ם' ב'ג'נ'י'
 ע'יר'ו' ק'ו'ר'א'ז' ב'ה', מ'פ'ר' לש'א' כ'פ'ים' ש'ם' ב'א'ו'תו' מ'ק'לו'. ו'מ'ט'ע'ם' ז'ה
 ק'ת'כ'ו' ק'א'ח'ר'ו'נ'ים', ד'ב'צ'מ'ג'נ'ה' ש'ר'ב' ב'ג'נ'י' ע'מ'נו' א'ין' י'ו'ר'ע'ין' ל'ה'כ'ה'ז' ב'ז'ן'
 ה'כ'ר'ת' ה'ע'י'ז' ל'א'ל'ר'.' מ'פ'יל'א' מ'פ'ר' לש'א' כ'פ'יו'. (ט) ו'ל'ש' א'ו'מ'ר'י'ז'
 ע'ו'ד', ד'ב'מ'ד'נ'ת' ר'ו'ס'י'א' ש'ר'ג'יל'ו'ן' ק'ר'ב'ה' ל'ק'ר'א' ש'ב'ל'ת' ס'כ'ל'ת', א'ר'
 ד'כ'ל'ל א'ג'נ'ש'י' ה'מ'ד'ר'נ'ה' י'ו'ר'ע'ים' ה'ה'פ'ר'ש' ש'ב'ז'ן' ש'י'ז' י'מ'נ'י'ת' ל'ש'מ'א'ל'י'ת'
 מ'כ'ל' מ'ק'ו'ם' מ'פ'ר' לש'א' כ'פ'יו' (ט'ז' ו'ה'ו'ב'א' ב'א'ר'):
ל'ד' (ק'ב'א) ש'ל'א' ה'כ'ב'א'. וא'ם' ג'ע'ש'ה' ב'ן' ג'ג' ש'ג'ה' ו'ו'ס' א'ח'ר,
 (ט) פ'ל'י'ג'ן' ל'ע'ג'ג' ז'ה' ש'מ'פ'ת'מ'א' ה'כ'ב'א' ש'פ'ת' ש'ע'רו'ת', ו'כ'ע'ז' ש'פ'ס'ק'
 ה'ר'מ'א' ל'ע'יל' ב'ס'מ'ן' נ'ה' ב'ס'ע'ר' ה'ת'ג'ג' (ה'ג'ג'): (ק'כ'ב') א'ינ'ו' נ'ו'ש'א'.
 (ט) א'פ'ל'ו' ק'א'ק'ר'א', ש'א'ן' ק'כ'ב'ו' ל'ה'יו'ת' כ'פ'ו'פ'ין' ל'כ'ר'ב'ה'
 ק'ח'ט'ן: (ק'כ'ג') ל'ל'מ'ד' ו'ל'ה'ת'ח'נ'ה'. ו'מ'ט'ע'ם' ז'ה' ו'ר'ש'א' ל'ב'ך' ג'מ'כ'ג' (ט'ז');
 ק'ג'ג' א'צ'ב'ר'ה'ם', ו'כ'ו'ן' כ'מ'ב' ק'ג'ג'ב'ג' ב'ח'ל'ק' א' ב'ס'מ'ן' ת'ק'ס'ה'. ו'ח'נ'ק' ז'ה'
 א'ינ'ו' כ'ש'א'ר' ו'מ'ג'י' ה'ת'ח'ו'נ', ש'ה'ו'א' כ'ב'ר' מ'ת'ש' כ'ב'ר' ש'יט', פ'י' א'ם'
 (ט) ב'ש'ו'ז'ע' ל'ש'א' כ'פ'יו' כ'מ'נ'ה'ג' ה'פ'ג'ג'נ'ו' (ט'ז'): (ק'כ'ד') ו'מ'יה'ה'. ג'ס' ז'ה'
 ה'ו'א' (ט) מ'ט'ע'ם' כ'ב'ז'ד' ק'ג'ג'ו' (ט'ז'), ש'א'ן' ק'ב'ז'ד' ש'י'ג'ר'כ'ס' פ'מ'יד'
 ו'ב'מ'ד'ג'נ'ת'נו' ש'א'ן' נ'ו'ש'א'ן' נ'פ'ב'ים' א'ל'א' ב'יו'ס'-'טו'ב', מ'פ'ר' לש'א' כ'פ'יו'
 מ'ק'ר'י' ז'ה' א'ל'א' א'ק'ר'א' [מ'א' ו'ט'ז' ו'ש'א']: (ק'כ'ו') ו'ע'ז'ן' ל'ע'יל'
 ב'ת'מ'ל'א' ו'ק'נו' א'ם' הו'א' מ'ב'ן' י'יח' ש'ג'ה' ו'מ'ע'ל'ה', ו'ק'ג'ס' ל'כ'ו' ב'
 (ט) 'ו'ב'פ'ר'ש'כ'ס' כ'פ'יכ'ס' א'ע'ל'ים' ע'נ'י' מ'כ'ס' ו'ג'נו', י'ג'יכ'ס' ד'מ'ים' מ'ל'א'
 כ'פ'יו': ו'א'ר'-'ע'ל'-'ג'ב' ד'ב'צ'י'チ'ה' ק'ג'מ'א' ל'ן' ד'י'ה'ג' ר'א'ל' ב'ע'ב'ר', מ'כ'ל' מ'ק'ו'ם'
 ו'פ'ח': (ק'כ'ט') א'פ'ל'ו' ע'ש'ה' פ'ש'ב'ה'. ע'ט' ד'ע'ה' ז'ו', ד'ס'ב'ר'א' ל'ה' ד'
 ק'ת'ג'ג'ו' ג'ע'ש'ה' ס'ג'ג'ו', ד'ב'ג'ים' א'ל'ו' ש'ה'ג' א'ת' ה'ג'פ'ש' א'ג'ן' ר'או'י' ל'ש'א'
 נ'ו'ש'א' א'ת' כ'פ'יו', ד'א'ג'ן' צ'ב'ג'ן' מ'י'ת'ה' ע'ל' ע'ג'ר'ג'ן' [א'ח'ר'ו'נ'ס]: (ק'ל')
 מ'צ'ו'ה'ג' (ט'ז'); ו'עו'ד', מ'י'ג'מ'ר' ד'כ'ל'ו' ל'ה' ח'ז'ש'ו'; ו'עו'ד', ש'פ'א' ק'ר'ו'ם' ב'
 ב'ה'ג'ג', ו'י'ש' א'ז'ה' א'ח'ר'ו'נ'ס' ש'מ'ח'מ'ר'י'ן' ע'ל' כ'ל'-'פ'ים' ב'מ'ז'יד', ו'ע'ז'ן' ב'א'

שער הצעיר

(ג) מגן-אקרים: (ג') אחרוניים: (ג') ופְּרִירִיקָדִים וְהַגְּדוֹ'יִם מִפְּקָדָין עַל זה, עין שס⁽¹²⁸⁾: (ה') אליה וקה וקהן-אקרים וסמי'אים, דלא במאן-אקרים: (ה') רבק'ים: (ה') סקה מיב': (ה') רשות: (ה') לבש: (ה') גדרא: (ה') בן קהבו בשם מהרייה. ואין קידי לעין בו, וצריך עין דמלון דקמדיגן זה להזכיר, דלמא קמדיגן לעבד אבורה זורה קחש דעתם משום דעשות מגשה, וככى נמי בעגנין, גםם בפְּרִירִיקָדִים קאשל-אקרים קעניא-קידאן וו משמע שהוא מחמיר בזה: (ק) על תקמיד בגדירישע: (ק') הינו אפללו בדידען שללו חדיין, וכן תוסר גלית הפייר-קדים שכתב רהמאנ-אקרים סומר את עצמו לעריךטען בו, עין שם: (ק') מאן-אקרים:

(ג) פָּגָן-אַבְרָהָם: (ג') אַחֲרֹנִים: (ג'') וְהַפְּרִיקִינְגְּדִים וְהַגְּרֵזְמִפְּקָפְקִין עַל זה. עין ש' (128): (ג') אַלְיָה רֶכֶת וּמְגַנְּגַבּוֹרִים וְחַיִּים אָדָם, דָּלָא בְּמְגַנְּגַבּוֹרִים: (ג'') אַלְיָה רֶכֶת וְהַגְּרֵזְמִפְּקָפְקִין עַל זה. עין ש' (128): (ג'') סְקָה מִב': (ג'') לְבִישׁ: (ג'') גְּמָרָא: (ג'') בְּנֵי תְּהִבָּה בְּשָׁם מְהֻרְבָּה. וְאַזְּנֵי לְעַזְּנֵי בּוֹ, וְצַרְעֵיד עַזְּנֵי דְּמָלֵן דְּמָלֵן זה לְהַמְּרָרָה, דְּלָמָא דְּמָלֵן לְעַכְרָה עַבְרוֹה זְנוּה מְקַשֵּׁה דְּמָתָעָם מְשֻׂם כְּעַשְׂהָה. וְכֵלִי נְפִי בְּעַגְנִינְגָה, וְגַם בְּפְרִירִיכְדִּים אַבְשָׁלָא-אַבְרָהָם סְעִירְגִּילְטִין נוּ מְשֻׂמְעָם שְׁהָוָה מְחַמֵּיר בָּהּ: (ק) עַל-תְּפִימִד וּבְגַרְיוּשָׁע: (ק'') הַיְנוּ אַפְּלוֹן בְּזִידְעַנְיָן שְׁבָלוֹן חֲדַשְׁיָו, וְכֵן קְמָבָה הָגָרְיָה, וְכֵן תּוֹסֵר אַקְשִׁית הַפְּרִירִיכְדִּים שְׁבָטוֹן דְּמְגַנְּגַבּוֹרִים סְוִתָּר אֶצְמוֹ לְעַיְרְקָטָן בּוֹ, עַזְּנֵי ש' (ק''): אַגְּזָרָבָהָם:

(ס) אחריו שהוא שופך דמים, כיון שלא נקבע הדבר ישא את כפיו: לו' (ס) (כל') מודרך לא ישא את כפיו. (כל') סוייש אומרים שאם עשה תשובה נושא כפיו (וין עזק). *ראם נאנט, (כל') לבררי הפל נושא כפיו: לח' עשותה (כל') רבייעת (ס) יין בכת אהת, לא ישא את כפיו.

מִן מָקוֹם בְּרַכֶּבֶשׂ
לְסֵהִיא דִּירְחַלְבִּי
בְּפְנֵיחָוֹת קְטָרָשָׁי
וּרְבָנָה גְּדַשְׁנוּ עַל שָׁזָן
כְּרַכְבָּעִים אַפְּרָק טָוָה
מְהֻלְּכוֹת תְּפָלָה
כְּפָשְׁעוֹת הַקְּרָא
גְּרַבְּתָמָן

הַלְכֹות נְשִׁיאָת כְּפָרִים סִימָן קְבָח

באר הפללה

באר קייט בוגר מוסיכון והוא פריש מפה וועשה תשובה, שקיבל על דעתם רבים שלא ישב עוד לבסלה, ורקבל על עצמו ודוחים כפי שישדר לו המורה, וכשר הכה אמר בפקלת להוכן ולכל דבר שבכלה. עין שם:

עשרה תשובה, כ"מ מדיק לשון קרבפם, ענן ברדא, ב"ח ע"ת ופר' ח. וב"ח ע"ת ופר' ח. ר' ענן שפחה עבד עבד ע"א פ"ן שעשה תשובה נושא פפיו, ע"ש, ומיהו אם הבטיח לחייב וחזר לא נפסל, בכנה"ג בשם קרבכ"ב, ע"ש. תח' הב"ח: ערל שפטו אחריו מחלוקת מילא צ"ע אי קשר לנו"כ, ע"ש, ושכנעה"ג כתוב: לדורי סדר פשות דלא יטיא את פפיו, וכן פסק הכה"ח קותה ולא מעתה, ע"ש. והמ"א ע"ז במדיד קשר, ע"ש. והיד"ה אהן קותב על המ"א שקבורי המודדים, ע"ש: (ס"ב) עין. הש"ז וע"ז פסקו דרכ' בשאר משcken, ע"ז. מ"מ גבי נ"כ ועודאי אסחד, ע"ש. והמ"א חולק ופסק בג"כ ליבא אסחד כל בשאר משcken אליאם' הגוא שבודד דקו פטור מעל המשפט, אבל אם לא הגיע לשכורתו של לוט, אסחד, ע"ש. ואנו יכול בפניהם הפלך רשאי לסייע את פפיו, ע"ש, ענן בל"מ ובכ"מ בפ"א דביאת מקדש. כי הלקח"ט צ"י קכח דלא שנא בתוך העשרה וליש שלא בתוך הפקודה, ע"ש. אם שמה יין מגה, פסול, דחא בגין אסחד ובעובודה גמי אסחד, מ"א, וע"ז סי' צט וזה האן זועין בס' אליה ובה שחולק על מ"א דקה אפל פטור ואינו לוקה צליין קר, ורק דאסחד בגין אין ראייה, דלא גרע מסךן, עין י"ד סי' רmbk: (ס"ה) בשני פעמים. עין בט"ז ס' ק' לב, ומזכרינו שם בראה

משנה ברורה

(ק) דבזה אפלו יש עדים נושא פיפוי, אלא מרגעיו שהריג מפש, אפלו כי בין שאן עדים אין לפסלן מנגש-את-כפים⁽¹³⁷⁾. ומיהה, הוא בעצמו אם יודע שאמת הוא, לא ישא את פיפוי⁽¹³⁸⁾, בין לעצמו בין עם קניינים אחרים: לו (כל) מומר לעבדות גלולים וכו'. בין (ק) בשוג ובין בקמיז, ואפלו עשה תשובה, דילפין מעובדה שהוא פסל לה, ולברכתייך אך לא יצלו בהני הטעות אל מנוף ה' ברושלים⁽¹³⁹⁾.

(קס) אם הבטיח להמיר ותור, לא נפסל לכליל עולם⁽¹⁴⁰⁾. (קמ) תחכו האחרונים, דאלו אם המיר לרת ישמעאים שאינן עובדים עבדות גלולים, אפלו כי נקרא מומר ולא ישא פיפוי, רקן אם הוא מומר לחולש שבתת⁽¹⁴¹⁾ בפרהנס⁽¹⁴²⁾ הרי הרא עבוד-галולים רוליא ישא פיפוי⁽¹⁴³⁾: (קלח) ויש אורחים שאם עשה תשובה וכו'.

(קמ) אפלו עבד עבودת גלולים במידה: (כל) לברכי הכל נושא פיפוי. ואך דרבנן, שהוא בעל רעה ורשותה, כתוב בקהרא דארך אם עבד באנס לא ישא פיפוי, (קס) קא מיר בלא עבדה עדין. רק שהמיר דהו, דקנו שהורה לעבודת גלולים רקלהה באלווה; ואך הגם זה הוא עבוד עבודת גלולים ממש לעזין חירוב מיתה במזיד, מכל קוקו לעזין אונס מקילין לנוישאות-בפבים. בין רעל-בל-פניהם לא עשה מעשה: לח (כל) רבעית בין בת אחת⁽¹⁴³⁾. הרבת-הנקנים מדרין לעובודה, ובעבדה במקדש בכהאי גנא חרב⁽¹⁴⁴⁾: (קלח) מעט מים. ווזח לומר, שללא קה יון סי, רק מזוג מעט: (קלט) מתר. ובכהאי גנא

ובן מצדד באלה רכה. ומפני קדש ראליה ובקה משמע עוד קדרל פסול אפלו לדעה הצעינה, דלא מקישין ברכה לעבדה, ומשעם דاضשר דרמי ליווש שפסול או לנושא נשים בעברה דפסול לכלי עלא, עין שם. ולענין דעתך ראה, בברעל שלא נמול מחלת אסם שפתוח אסוי מחלת מיליה יש להקל על כליל'ן גנטים לדין רקען לא נוכור לעבודת גלולים ששב קשי לנשאי-תרכיפים, ומטעם דלא מקישין ברכה לעבדה, עין קאו זוויע ובשבליל'קט בקר אדר דעה זו באריכות, והייצא שם מדריקם, כיון לילא נפקע קדרשם ואסרים בירושה בדונה וכחאי גאנס, אסיךן הרי קדרשיהם עליה לענין נשאי-תרכיפם, וכמוין בימא בעבדון לדין, דהא לא גאלה על דעת לומר קדרל פהן מסחר בגיןורה, הרי דארשתה בחן עליין, ונושא פיטס לשיטה זו. ומה שהיכא פריד קדש ראייה מהונושא נשים בעברה, אין הדין זומת, דההט פושע ההא, לפיכך קבינין לה ולאין אנו נזחנן לו מעלוות הכהנה כל זמן שהואה בעצמו מוחל [ווערטע, דהא מבין שגרשה והדייד קגאה על דעת ובאים, חזור לאקלטונו], ולא בן האה שואה אנטס גמור, ולא גרע על-בל-טפיכים מהמיר ושב לדילין וושא פיטס. ומה שרזה באלה רכה לחכמי עליין אזוי מחלת ערלו לאקל בקדשים ולפיכך גרע אפלו מפעל מרים, וזה איינו, דטמא ואוכית, וכמו שפביב הפני קגדים; גם ידען דעת רבינו פיטס, קדרל דפסול לעובדה הקון שלא כל את עצמו במדוז, אקל מי שפתוח אסוי מחלת מיליה קדר אריך לעבדה, אף שרבים חולקים עליין, עין ברוקבּין וריש פרק הערל ורשבּא וויטבקּא"ש, מכל מקרים יש לאדר דעתו על-בל-טפיכים לנשאי-תרכיפם, כיוון לדעתה رب הפוקדים "הוקש ברכה לעבדה" ריך דובגן היא. אקנס בערל שלא מל את עצמו במדוז, נכלון לחכמי קדרי הפה רחיש שלא ישוא את פיטס עד שיטמול, וכןו נושא נשים בעברה: * שתהה רבייעתין עין. עין בתי-יוסף מה שהיכא בא שם ובינו ורחים, עין אашפובל בחלכות נשאי-תרכיפים שהיכא בא שם איזא מרובנתא דנשאי-תרכיפם

שער הצעיר

(קמ) אליה ובה: (קז) באור הגר"א: (קט) מגן-אברעם ושם"א: (קוו) מגן-אברעם ומושבות חסם צבי וקגנון-גבוריים: (קז) אחים-גויים, ומוקוּן הוּא מבהדק-סבכתי:

חולכות נשיאות בפ"ט סימן קכח

ביאורים ומוספים

אויערבך כתוב (שו"ת מנוחת שלמה ח"ב סי' ד אות י), שאם יש עשרה בלבד המחלל שבת, שאז נחשבת תפילה בעיבורו, אפשר להרשות לכהן וה לעלות.

ודעת הגראי"ש אלישיב (שו"ת אבני רשפה ח"א סי' ב) שאף המחלל שבת בפרהסיא, מכיוון שיש הפסיקים שהווים דינו כתינוק שנשבה, אין למנועו מלעלות לדוכן.

עד סברא להקל בדבר, כתוב בשו"ת עץ אליעזר (ח"ז סי' ז וח"ג סי' יד) בשם האדר"ת והגרה"ע, שפעמים על ידי שנמנע מכהנים אלו לעלות לדוכן, עלול לצatta קלוקל גדויל שישתכח מהם שכנים הם, וושארו נשים פטולות לכהונה, ולכן אין למנועם מילשא כפויים, ובפרט כשהם עד כהנים כשרים.

ולענין המטיל ספק בדברי חז"ל בין בהלכה ובין באגדה, כתוב החזו"א (קובץ אגדות ח"א אגדת ט) שהרי הוא ככופר, רשותתו נבילה ופסול לעדרות, ועוד.

[משנ"ב ס"ק קל]
רביעית בין בכת אמת⁽¹⁴³⁾ וכו', ובקבורה במקדש בכהן גורא קרבן⁽¹⁴⁴⁾.

(143) ואף על פי שבכל האיסורים שבתורה אפיקו אם הפסיק מעט תוך כדי שתיתת ורביעית, נחשב כאילו שתה את כל השיעור בת אחת, כתוב רבינו אליהו מורי (ויקרא י ט) שכן דין שונה, משום שאין איסור אלא בשתייה בדרך שכורות, ברעת ר' אליעזר (כritisות יג, א) שדורש את הפסקוק יין ושבר אל תשתת שאיסור לשותות יין בדרך שכורות, ואמ הפסיק בשותיותו או שנתן בו מעט מים, אין כאן דרך שברות ופטור.

ואם שתה ורביעית יין בתוך הסעודה, כתוב לעיל (סי' צט ס"ק ב, לענין שני לתפילה) שאינו ממשר, וזאת למג"א (שם ס"ק א) שכותב שישה אמורים שוגם יין שקדום הסעודה אינו ממשר, והביא דברי הפמ"ג שכותב שהכל לפי מה שמבין בדעתו.

ואם עליה בשכורות, כתבו האליעדו רבא (ס"ק סז) והתרות חיים (סופר, ס"ק נו) שירד ולא ישא כיון, מאידך, הפרק"ח (באז) והמן גבורים (אלף המגן ס"ק עד) כתובו, שלא ירד אלא אם כן הגיע לשכורותו של לוט, וכן הכריע בקב"ח החאים (ס"ק רבכו) שאם שתה רביעית יש לסגור על המכשורים כדי שלא לביישו.

(144) כוונתו, אין טעם איסור נשיאת כפים בשכורות, משום שנשיאות כפים דומה לתפילה [וכבאיוארו של הב"י בדעת רבינו ירוחם המובא בביה"ל ד"ה שתה ורביעית יין], שאם כן לא היה נאסר בשתיית רביעית יין, אלא רק בשתייה שבאיאה לידי שכורותו של לוט.

[משנ"ב ס"ק קלג]
אין לפסלו מנשיאות-כפים⁽¹⁴⁵⁾. ומזה, הרא בעצמו אם יולדע שאמת הוא, לא ישא את כפיו⁽¹⁴⁶⁾.

(137) ואף שפסול להתמנota לשלהי ציבור מוחמת הרינו שיכא עליו, מבואר בשיער לעיל (סי' גג סי' ג). ביאר העולט תמיד (ס"ק ט), שם"מ לעניין נשיאת כפים הרינו בשאר, לפי שהברכה היא מהקדוש ברוך הוא ולא מהכהנים עצם, וכפי שדרשו בירושלמי מהפסקוק יוזני אברכם, ובמובואר להלן (ס"ק קמן).

(138) ואפיקו אם הוא מסתפק שם הארגז, כתוב בשו"ת מהרלב"ח (ס"י קו) שאסור לו לישא כפוי, וכן כתוב הפניג (א"א ס"ק גו) שמסת婢 שאם ורק חז לתקן קבוצה של עשרה אנשי הקבוצות במוקומם, תשעה מהם עכום ואחד ישראל, לא ישא את כפוי, שהרי ספק רוחח הוא. ובשו"ת מהרש"מ (ח"ה סי' ל) כתוב, שבאופן זה שמסתפק אם הרג, מותר לו לישא כפוי אם יעשה תשובה.

[משנ"ב ס"ק קל]
אם הבטיח לךmir ובור, לא נפסל לכללי עלאם⁽¹³⁹⁾.

(139) ובטעם הדבר, כתוב בשו"ת הורדב"ז (ח"ח סי' בא, שהוא מקור הדרין במג"א) שבדייבור בלבד איינו נחشب כעובד עבודה זרה, עד שעשה או שיאמר 'אל אתה' [שהוא דיבור שנחשב במעשהם מבואר גם] (סנהדרין ס, ב).

[משנ"ב שם]
וכן אם הוא מוחר למלל שבקה⁽¹⁴⁰⁾ בפרק הסנא⁽¹⁴¹⁾ הרי הוא בעובר גלולים ולא ישא כפיו⁽¹⁴²⁾.

(140) ודוקא שרnil לחיל שבת, אבל אם חילל שבת פעם אחת כתוב لكمן (סי' שפה ס"ק ד) שנחלהו בוה הפסיקים.

(141) ולענין מספר האנשים שבפניהם נחשב הדבר כפרהסיא, כתוב لكمן (שם) שהוא בפני עשרה יהודאים, או אפיקו בפני עשרה אנשים אלא שידע שיתפרנס הדבר בפני עשרה.

(142) ובטעם הדבר כתוב רשי בחולין (ה, א), שיכש שעה עוברת בכוכבים כופר בקב"ה, אך המחלל שבת כופר במעשיו [של הקב"ה], ומיד שקר שלא שכת הקב"ה במעשה בראשית.

ועל פי טעם זה, כתוב בשו"ת אגורות משה (אור"ח ח"א סי' ל) שהמנחיל שבת שלא מתקор כפירה באלקין ישראל ובמעשה בראשית, אלא מלחמת קורי ורחוקות הפרונסה וכדרו, אף שמהללה בפרהסיא, אין למנוע ממנה לעלות לדוכן. והויסיף, שמ"מ ראוי יותר שלא להניחו לישא כפים, כדי להחריך דבריהם מעין אלה, והגראז'

